

โรงรับจำนำหมายเลข 8: นวนิยายรักเหนือธรรมชาติของซินแส Pawnshop No.8: Zita Law's Supernatural Romance

นัทธนี ประสานนาม¹

ลอร์, ซิต้า. 2550. โรงรับจำนำหมายเลข 8. แปลโดย
ภัทรธรณ์ รักศรีอักษร. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์เอโนเวล.
216 หน้า.

คนฮ่องกงอ่านอะไร คนฮ่องกงเขียนอะไร วรรณกรรมฮ่องกงมีเนื้อหาลักษณะอย่างไร คำถามเหล่านี้อาจคลายปมออกมาง่ายๆ เพียงปลายนิ้วสัมผัสแป้นตัวอักษรคอมพิวเตอร์ แต่เราไม่ค่อยพบรายละเอียดที่เป็นภาษาไทย กล่าวให้ชัดก็คือ คนไทยส่วนใหญ่อาจรู้จักฮ่องกงแต่ไม่รู้จักรวรรณกรรมฮ่องกง

จากการตั้งสมมติฐานเบื้องต้น วรรณกรรมฮ่องกงน่าจะนิยมกล่าวถึงภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกระหว่างวัฒนธรรมตะวันตกกับตะวันออก ชีวิตในสังคมเมือง ลัทธิบริโภคนิยม แต่ยังมีวรรณกรรมฮ่องกงอีกจำนวนมากที่หยิบเลือกประเด็นอื่นมาเล่าโดยผสมผสานกับการเดินทางข้ามวัฒนธรรมในระดับที่ “พอเห็นเป็นบรรยากาศ” ดังเช่นนวนิยายเรื่อง *โรงรับจำนำหมายเลข 8* ของซินแส หรือหลัวอิงซือ หรือซิต้า ลอร์ เธอเป็นนักเขียนที่จัดอยู่ในกลุ่มนักเขียนบันเทิงคดียอดนิยมตามที่เราพอสืบค้นได้จากโลกอินเทอร์เน็ต

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาวรรณคดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โรงรับจำนำหมายเลข 8 เล่าเรื่องของहनันว์หรือ “เก้าแก่” ชายชาวจีนที่ได้รับการศึกษาในโลกตะวันตก เขาได้พบรักกับหลี่วีนหญิงสาวที่รักกับเขาได้อย่างสุดซึ้ง เธอเป็นหญิงสาวจากตระกูลที่เหมาะสมกับเขา หลังจากแต่งงานกันหลี่วีนให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา เธอศรัทธาในพระเป็นเจ้าอย่างมาก แต่हनันว์พบว่าहनล่ย์ลูกชายของเขานับวันจะหันเหออกจากพระเป็นเจ้า หนล่ย์ทำลายพิธีศีลมหาสนิทของตัวเองด้วยการร้องไห้จ้าและอาละวาดอย่างรุนแรง หนันว์พบในที่สุดว่าลูกชายของเขาเป็นร่างทรงของซาตาน

ค่าที่หลี่วีนศรัทธาในพระศาสนา ซาตานจึงเจตนาทำร้ายหลี่วีนโดยเริ่มจากการให้เธอโดนไฟลวกเป็นแผลเหวอะหวะ หนันว์ยอมแลกความรักชั่วชีวิตของตนกับความสุขชั่วชีวิตของภรรยา เขาสมัครที่จะเป็นเก้าแก่ของโรงรับจำนำของซาตาน หนันว์หายไปจากชีวิตของภรรยา และเพื่อทำให้กิจการของโรงรับจำนำนี้สมบูรณ์ซาตานให้เขาออกตามหาเพื่อนร่วมงาน เขาสืบเสาะไปทั่วดินแดนจนพบเงินจิงหรืออาจิง ผู้ที่มีความโหยหวนตลอดเวลา

อาจิงมีภูมิลำเนาที่น่าสนใจ เธอเกิดในครอบครัวในชนบทห่างไกลที่ไม่เคยได้กินอิมท็อง เมื่อได้ทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้านของผู้มีอันจะกิน อาจิงทำทุกอย่างเพื่อให้เธอได้กินอิม เธอขยายวงความอยากออกไปจากการกินเพื่ออิมท็องไปสู่การเสพเพื่อรสชาติที่พึงใจและความอิมท็อง ความโหยหิวของเธอมีมากจนกระทั่งเธอล้ำเส้นสำนึกชั่วจนถึงขนาดทำได้ทุกอย่างเพื่อให้เธอไม่ต้องทนหิวอีก เมื่อบ้านที่เธอพำนักอยู่ด้วยประสบภัยจากโรคระบาด อาจิงอาจสิ้นชีวิตหากไม่ได้พบชายผู้มีเมตตา หนันว์เฝ้าสังเกตชายผู้นั้นอยู่ และในขณะที่เขากำลังจะออกปากเชิญชวนเขาไปทำงานร่วมกัน ชายผู้นั้นก็ถูกอาจิงสังหารด้วยก้อนหิน เพราะเธอรู้เพียงแต่ว่าหากเธอติดตามहनันว์ไป เธอจะไม่ต้องอดอยากอีกต่อไป

อาจิงกับहनันว์หรือเก้าแก่ดูแลกิจการของโรงรับจำนำหมายเลข 8 อย่างดี สัญญาที่คนทั้งสองทำกับซาตานทำให้ได้รับสิ่งที่ต้องการรวมทั้งความอ่อนเยาว์ตลอดกาลแลกกับการทำงานอย่างซื่อสัตย์ การดำเนินงานของโรงรับจำนำระบุเอาไว้ในเรื่องว่า

ลูกค้าทุกคนล้วนสมัครใจทั้งนั้น เพียงแต่ว่าในมือของเก้าแก่กับอาจิงมีรายชื่อบุคคลอย่างละเอียด รายชื่อที่เรียงแนบบนกระดาษล้วนเป็นวิญญาณที่มีพลังแฝงมากมาย เป็นวิญญาณที่ละโมภเป็นพิเศษ ขอบฉวยโอกาส คดโกงฝังใจ ใฝ่ฝันที่จะได้อะไรโดยไม่ต้องออกแรง บรรณาความทุกข์ทางโลกอย่างไม่มีขอบเขต เก้าแก่จะเป็นคนทดสอบวิญญาณเหล่านี้เป็นระยะๆ ดูว่าแต่ละคนยังเหมาะสมกับโรงรับจำนำหมายเลข 8 หรือไม่

ทดสอบ คำนี้คงไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สินะ ตั้งแต่เล็กจนโต ก็มักจะได้ยินคำพูดที่ว่า อายายอมให้ปีศาจชักนำ (ลอร์, 2550: 20)

สิ่งที่ผู้คนเอามาจำนำมีหลากหลายมาก ตั้งแต่สิ่งของล้ำค่า อวัยวะส่วนต่างๆ รวมไปถึงสิ่งที่เป็นนามธรรม อย่างอายุ ความสุข ความรัก ความรู้ สติสัมปชัญญะ หรือแม้แต่วิญญาณ พวกเขาจะได้รับสิ่งที่ต้องการอย่างน่าอัศจรรย์ แต่ส่วนใหญ่แล้วสิ่งที่พวกเขาจำนำไว้จะไม่มีวันไถ่คืนได้

วันหนึ่งโรงรับจำนำมีโอกาสได้ต้อนรับขุนโจว เด็กหญิงที่มุ่งมั่นจะเป็นอัจฉริยะทางดนตรี เธอจำนำความรักชั่วชีวิตของเธอกับความสำเร็จสูงสุด มีคนรักเธอคลั่งคล้ำเธอทั่วทุกมุมโลก แต่เธอก็ยังไม่รู้สึกเติมเต็ม หันหน้าคอยเฝ้าดูแลเธอเพราะเขารู้ว่าขุนโจวเป็นคนที่สืบเชื้อสายมาจากเขา แต่ขุนโจวไม่รู้และคิดไกลมากกว่านั้น สุดท้ายขุนโจวต้องตายไปโดยที่ความรักของเธอไม่ได้รับการตอบสนอง

ฝ่ายอาจิงที่บ่มเพาะความรักในตัวเจ้าแก้วมานานได้พบกับความสุขสมหวังแม้เพียงสั้นๆ เธอกับหันนิ้วได้พบความรู้สึกจริงแท้ในตอนปลายเรื่องก่อนที่จะสูญสลายไปด้วยอำนาจของซาตาน เพราะเขาและเธอทำงานผิดพลาดแต่เรื่องก็ชี้ให้เห็นคัมแล้วสำหรับชีวิตที่อยู่มายาวนานนับร้อยปี

ผู้ที่ได้อ่านงานเขียนของเจินเสวแล้วอาจพบว่างานเขียนของเธอ “คุ้นๆ ว่าเคยอ่านที่ไหน” เพราะสิ่งที่เธอนำมาสร้างเป็นโครงเรื่องเป็นสิ่งที่ปรากฏมาากต่อมากแล้วในวรรณกรรมโลกเรียกว่า “แก่นเรื่องแบบเฟาสต์” (Faust theme) ซึ่งว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับสัญญาระหว่างมนุษย์กับซาตาน สืบย้อนไปได้ไกลถึงช่วงหนึ่งในคริสต์ศตวรรษที่ 16 มีตำนานสมัยกลางเรื่องหนึ่งเล่าถึงชายที่ขายวิญญาณของตัวเองให้แก่ซาตาน ตำนานเรื่องนี้มาเกี่ยวข้องกับนักแสดงมายาการที่ชื่อโยฮันน์ เฟาสต์ เรื่องราวดังกล่าวตีพิมพ์ออกมารั้งแรกใน ค.ศ.1587 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ชาวยุโรปสนใจภูตวิทยาและลัทธินิยมซาตานมากเป็นพิเศษ เรื่องราวของเฟาสต์เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในยุโรปจนถึงปัจจุบัน และได้กลายรูปเป็นวรรณกรรม บทละคร อุปรากร และภาพยนตร์อีกหลายเรื่อง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2545: 180-181)

เจินเสวนำแก่นเรื่องแบบเฟาสต์มาสร้างสรรค์นวนิยายรักที่ให้ข้อคิดในเชิงศีลธรรมที่คมคาย ตัวละครทุกตัวในเรื่องถูกผลักไปด้วยความปรารถนาอย่างใดอย่างหนึ่งรวมไปถึงการแสวงหาความหมายและความสุขแท้จริงของชีวิต โดยผู้เขียนได้เสนอแนวทางการตีความความสุขอย่างน่าสนใจ เช่นกรณีของหันนิ้วเอง เขายอมสละศักยภาพที่จะมีความรักทั้งชีวิตของตัวเองเพื่อที่จะได้เห็นคนที่รักมีความสุข แต่ภรรยาของเขากลับปฏิเสธที่จะมีครอบครัวใหม่ เพราะความสุขของเธอคือการได้ตื่นมาทุกวันและรู้สึกว่าคนรักของเธอยังอยู่ที่ใดสักแห่งบนโลก ดังที่หลี่วินกล่าวแก่หันนิ้วในวาระสุดท้ายของเธอว่า “การได้คิดถึงคุณตลอดชีวิต คือความสุขของฉัน” (ลอว์, 2550: 105) ความหวังที่หล่อเลี้ยงใจนี้คือความสุข แปลว่าหันนิ้วตีความความสุขของผู้อื่นคลาดเคลื่อนไป

ส่วนอาจิงผู้ที่เคยเชื่ออย่างลึกซึ้งว่าความอิมท้องและอาหารเลิศรสคือความสุขแท้เองก็เริ่มไม่แน่ใจ เมื่อเธอรูสึกว่าเธอมีความรู้สึกประหลาดล้าบางอย่างเพาะตัวอยู่ภายในใจ เป็นความปรารถนาที่มีต่อเจ้าแก้วไม่เคยเหลียวแลเธอ “เงินทองที่ใช้อย่างไรก็ไม่หมด รูปร่างที่กินเท่าไรก็ไม่อ้วน หน้าตาที่สาวตลอดกาล แต่ทว่าในนี้ บางครั้งยังมีอะไรที่น่าอึดอัดใจมาก เป็นเพราะว่าหัวใจร้อนเร่ไร้ที่พิงพิง ล่องลอยอยู่กลางอากาศ” (ลอว์, 2550: 29) ผู้เล่าเรื่องย้ำประเด็นนี้อีกครั้งว่า

ชีวิตของอาจิงวนเวียนอยู่รอบเจ้าแก้ว เหมือนเข็มนาที่เดินตามเข็มนาที่เหมือนดาวเคราะห์โคจรรอบดาวฤกษ์ เธอมีงานยุ่งมาก

แต่คนที่เธอรับใช้กลับหันหลังให้เธอตลอดกาล หันหลังให้เธอขณะดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ครุ่นคิด เล่นไวโอลิน ส่วนเธอผู้คอยรับใช้ก็ได้แต่ยิ้มน้อยๆ ให้กับแผ่นหลังของเขอย่างเต็มอกเต็มใจ

บางที การรักแผ่นหลังของเขาอาจจะง่ายดี บางทีแผ่นหลังนี้ก็เพียงพอที่จะเป็นตัวแทนของความเป็นตัวของตัวเอง ศักดิ์ศรี ความต่ำต้อย และบางครั้งแผ่นหลังนี้แหละที่งดงามที่สุด (ลอว์, 2550: 99)

เมื่อหัวใจร้อนเร่ที่พักพิง แต่ละวันของอาจึงจึงว่างเปล่า เวลาที่ว่างเว้นจากการงานของเธอหมดไปกับการตระเวนชิมอาหารทั่วโลก และขโมยความทรงจำของผู้ชายที่ต้องการนอนกับเธอ ความปรารถนาของอาจึงได้ก่อตัวอย่างช้าๆ มานับร้อยปีจนเริ่มถึงจุดอ้อมตัวเมื่อเธอได้รับโอกาสในการเรียนรู้ความหมายที่หลากหลายของความรักที่มีอยู่ในโลกนี้

การได้เรียนรู้ความรักที่หลากหลายของอาจึงเริ่มต้นจากการที่เธอได้พบกับทูตสวรรค์ผู้ทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองเด็กผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ เขาต้องการจํานำกุญแจที่พระเป็นเจ้ามอบไว้แลกกับชีวิตที่ดีของเด็กผู้หญิงคนนั้น อาจึงเดินทางไปกับเขาเพื่อดูของที่จํานำ ความยิ่งใหญ่ทรงพลังของวัตถุนั้นสะท้อนเข้าไปถึงวิญญาณในตัวอาจึง เธอระเบิดอารมณ์ใส่ทูตสวรรค์ “ทำไมคุณถึงเอาไปจํานำ นั่นเป็นของมวลมนุษยชาติ!” ชายผู้นั้นตอบ “แต่ผมไม่ได้รักมนุษยชาติ ผมเพียงแต่รักคนที่อยากรักเท่านั้น” (ลอว์, 2550: 133)

อารมณ์ที่ประดังประเดกันทำให้จิตใจของอาจึงปะทุจนแทบแตกกระเบิด อาจึงจึงขอร้องให้ทูตสวรรค์พาเธอไปที่กำแพงร้องไห้ (wailing wall) สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวยิวมาสวดภาวนา ณ ที่นั้นอาจึงได้ส่องถ่ายอารมณ์อัดแน่นของเธอ

อะไรมากมายที่เธออยากพูด อย่างเช่นความโดดเดี่ยวตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านไป ความกระวนกระวายตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านไป ความเย็นชาต่อมนุษย์ตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านไป ท้องที่กินเท่าไรก็ไม่รู้จักอิ่มตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านไปและยังมีความปรารถนาที่ไม่อาจหักห้ามได้...

ยังมีความโดดเดี่ยวที่ยังคงอยู่ตลอดกาล ความกระวนกระวายที่ยังคงอยู่ตลอดกาล กิจการที่ต้องดูแลตลอดกาล โชคชะตา ความสาว อายุ ท้องที่เพ็งกินอิมแต่ยังคงหิวโหยตลอดกาล...

ทั้งหมดนี้ไหลพรากออกมาพร้อมน้ำตา ซึมเข้าไปในกำแพงร้องไห้ กลายเป็นคำสวดวิงวอน (ลอว์, 2550: 134)

หลังจากกลับมาจากเยรูซาเล็มอาจึงเริ่มไม่มีสมาธิกับงานจนทำงานผิดพลาด เธอเริ่มห่างจากโรงรับจํานำเป็นเวลาหลายปี ระหว่างนั้นเองที่หันนั่วหุ้มเทความสนใจไปที่ซุนโจว ซุนโจวผู้ซึ่งจํานำความรักไปแล้วกลับเริ่มมีความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นในใจเช่นกัน เธอเริ่มหลงรักหันนั่วผู้คอยเอาใจใส่ดูแลเธอ ตลอดเวลาที่เธอเติบโต และประสบความสำเร็จสูงล้ำ แต่ความสำเร็จดังกล่าวก็เทียบไม่ได้กับช่วงเวลาไม่นานที่เธอได้พูดคุยกับหันนั่ว “อากาศริมถนนราว

กับมีกลิ่นหอมของดอกไม้กระจายไปทั่ว ชุนโจวมองดูภาพฉากเหล่านี้แล้ว เนื้อตัวก็รู้สึกสั่นสะท้านขึ้นมาทันทีอย่างน่าประหลาด คำให้กำลังใจของเขายังคงดังสะท้อนไปมาอยู่ในสมองของเธอ ด้วยความถี่ล้านครั้งต่อนาที” (ลอร์, 2550: 147)

เมื่อพินิจนวนิยายเรื่องนี้ตามลักษณะของนวนิยายรักที่โดยพื้นฐานจะสร้างโครงเรื่องที่เป็นการ “เลื่อนความสมปรารถนา” ของตัวละครเอก เมื่อชีวิตของหันทันมีชุนโจวเข้ามาเป็นตัวแปรแทรกซ้อนแล้ว สวรรค์ก็ได้ส่งเทวดาในนามมิสเตอร์ X ลงมา เขาคอยติดตามอาจิง พุดคุยเป็นเพื่อนและพยายามบอกสอนแนวทางชีวิตที่เหมาะสมแก่อาจิง เพราะอาจิงเป็นวิญญาณหลงทางที่ฝึกไฟในอำนาจของซาตาน สวรรค์ต้องการให้อาจิงเดินอยู่ในครรลองที่ถูกต้อง ครั้งหนึ่งมิสเตอร์ X กล่าวประโยคที่เป็นเหมือนปริศนาธรรมสำหรับนวนิยายเรื่องนี้ว่า “ความสุขไม่ใช่การมีชีวิตอมตะ ไม่ใช่การมีปلاميเนื้อกินมากมาย ไม่ใช่การมีอำนาจล้นฟ้า ความสุขหมายถึงการที่ความปรารถนาเล็กๆ น้อยๆ แต่ละครึ่งได้รับการตอบสนอง นึกอยากกินก็มีกิน นึกอยากได้รับความรักก็ได้รับ” (ลอร์, 2550: 161) และเมื่ออาจิงถามว่าความสุขดังกล่าวมีจริงหรือไม่จะขอรับได้จากที่ใด คำตอบของ X ก็พอให้เดาได้ว่าหมายถึงการเสวยสุขอยู่บนสรวงสวรรค์และอยู่ในความรักของพระเป็นเจ้า แต่อาจิงก็ไม่เคยหยุดตั้งคำถาม

เธอเอามือปิดหน้า อนาคตก็ได้แต่ตระเวนไปมาในโลกใบนี้ ที่สำคัญคือเธอไม่มีความสุขแม้แต่น้อย นี่มัน
เป็นชีวิตอะไรกันแน่
ตอนแรกที่เธอติดตามเจ้าแก้วก็แค่ต้องการให้ท้องอืด เมื่อท้องอืดแล้ว ชีวิตกลับไม่มีความสุข
ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ เธอมีชีวิตอยู่ด้วยความทรมาณในความปรารถนา แต่เดิมนั้นเป็นเพียงความปรารถนา
ให้ท้องอืด ท้ายที่สุดเป็นความปรารถนาให้ได้มาซึ่งความรัก (ลอร์, 2550: 186)

แม้ความรักจะทำให้มนุษย์เวียนว่ายอยู่ในวังวนของความทุกข์ไม่รู้สิ้นสุด แต่ในฐานะนวนิยายรัก ผู้เขียนได้ทำให้ความรักกลายเป็นอุดมคติ (idealized) ความสุขที่แท้จริงของตัวละครคือความสุขอย่าง “โลกีย์ๆ” อาจิงไม่ได้ปรารถนาที่จะอยู่ร่วมในความรักของพระเป็นเจ้า หรือปลอดพ้นจากความทุกข์กังวลอยู่บนสรวงสวรรค์ การที่ “ความปรารถนาเล็กๆ น้อยๆ แต่ละครึ่งได้รับการตอบสนอง” สำหรับเธอแล้วจึงเป็นความสุขล้ำอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตและวิญญาณก็ตาม

X ทำให้เธอหลงใหลอยู่หลายสิบปี นำความสุขมามอบให้เธอ ทำให้เธอเห็นความงามของสวรรค์ แต่ก็ยังไม่สามารถเอาชนะความรักในหัวใจของเธอได้
สวรรค์ของคนอื่นไม่ใช่สวรรค์ของเธอ
สิ่งที่เธอปรารถนา เป็นเพียงสวรรค์ของเธอคนเดียวเท่านั้น
แต่แล้วสวรรค์นี้ก็กลับไม่เป็นอมตะ ไม่มีความสุข ไม่มีวงแหวนรัศมี (ลอร์, 2550: 208-209)

ในวรรณกรรมที่นำเสนอแก่นเรื่องแบบเฟาสต์หลายเรื่องแสดงให้เห็นความหายนะของตัวละครที่เกิดขึ้นจากความหลงผิดที่ขายวิญญาณให้ซาตาน แต่นวนิยายของเชินเสว่เรื่องนี้กลับให้รางวัลตัวละครในเรื่อง การแต่งงาน การได้ร่วมรักในคืนสุดท้ายเพื่อชีวิตจะมอดไหม้ดับสลายไปในตอนรุ่งเช้า และการได้เรียนรู้ความรักแท้จริงเป็นสิ่งล้ำค่าเหนืออื่นใด ทูตสวรรค์ที่ต้องการจํานำกุญแจของพระเจ้าได้บอกชัดแล้วว่าเขารักคนที่เขาต้องการรัก เช่นเดียวกับ หันนัวและอาจึง ที่หวังเพียงให้ความรักได้รับการตอบสนอง ความรักสำหรับวิญญาณหลงทางเช่นเขาทั้งสองแม้ไม่ยิ่งใหญ่สักสุดหยิ่งเทียมเท่าความรักของพระเจ้า แต่ก็ผลักดันให้ชีวิตของพวกเขาหมุนไปตามทิศทางที่เขาปรารถนา

หากสรุปตามโครงเรื่องนี้อาจต้องกล่าวว่า ความรักอย่าง “โลกย์ๆ” ยังคงเป็นสิ่งที่มนุษย์ให้คุณค่ามากกว่าความรักของพระเป็นเจ้า การที่พวกเขาปฏิเสธความรักอันเป็นทิพย์และการที่หันนัวขอร้องกับซาตานให้ตนมีชีวิตต่อไปอีกเพียงหนึ่งวันนั้นอาจมิใช่เพราะความโง่เขลาเบาปัญญา แต่เป็นเพราะความเป็นมนุษย์ที่มีอยู่เปี่ยมล้นในตัวละครทั้งสองนั่นเอง

หากมองในมุมศาสนา ความรักอย่าง “โลกย์ๆ” ย่อมเป็นบาปฐานสำคัญที่ทำให้เขาทั้งสองเข้าถึงความรักเที่ยงแท้ของพระเป็นเจ้าได้ในที่สุด การไม่ได้รู้จักความรักพื้นฐานแล้วเข้าสู่ความรักสูงสุดจึงอาจเป็นพัฒนาการแบบก้าวกระโดดเกินไปของมนุษย์

ช่วงเวลาที่หันนัวกับอาจึงได้ปรนเปรอความสุขให้แก่กันเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก็จริง ทว่าเมื่อตีความอีกแง่หนึ่ง ผู้เขียนย่อมให้ค่าแก่วันเวลาที่บ่มเพาะอารมณ์ความรู้สึกนั้นมาอย่างเต็มที่ ปีติสุขที่ชวนให้เต็มตื่นในช่วงเวลาอันสั้น (euphoria) เกิดขึ้นจากความรัก แม้จะไม่เที่ยงแท้หรือคงอยู่นาน แต่หากเป็นความสุขที่ดับความหิวกระหายโหยหาอาลัยได้ทุกประเภท ความสุขดังกล่าวก็ย่อมทำทลายให้มนุษย์ได้ฉวยคว้าไว้

กล่าวโดยสรุป ผู้เขียนเสนอว่า ความรักเกิดขึ้นได้แม้แต่ในหัวใจของคนที่ถูกพรากเอาความรักไป ความรักจึงเป็นอารมณ์เร้นลับที่อยู่เหนือกฎของจักรวาล การจัดประเภทนวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายรักเหนือธรรมชาติจึงอาจผูกอยู่กับคุณสมบัติของความรักที่เป็นเรื่อง “เหนือธรรมชาติ” นั่นเอง

รายการอ้างอิง

ราชบัณฑิตยสถาน. 2545. พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ:

ราชบัณฑิตยสถาน.

ลอร์, ซิต้า. 2550. โรงรับจํานำหมายเลข 8. แปลโดย รําพรรณ รักศรีอักษร. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์เอโนเวล.

ตีพิมพ์ครั้งแรกใน วารสารจีนศึกษา 4, 4 (เมษายน 2554): 177-185.